

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: O. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Milanem Hadravou, advokátem, se sídlem Školní 3315/42, 430 01 Chomutov, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2015, č.j. OAM-379/ZA-ZA05-P16-2015, E.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Milanu Hadravovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v částce **7.977,50 Kč**. Částka 7.977,50 Kč mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2015, č.j. OAM-379/ZA-ZA05-P16-2015, E.č. „X“, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se mu mezinárodní ochrana z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobce namítl, že při projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany došlo k pochybení žalovaného jakožto správního orgánu. Napadené rozhodnutí proto žalobce považuje v celém rozsahu za nezákonné. Dle žalobce se žalovaný dopustil nezákonnosti tím, že mu podle možností nevycházel vstříc, čímž měl porušit ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalobce žalovaný při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí pečlivě nepřihlédl ke všemu, co během správního řízení vyšlo najevo. Žalovaný tím měl porušit ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce rovněž brojil proti tomu, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí v dostatečné míře neuvedl důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů, jak ukládá ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti žalobce taktéž namítl, že žalovaný v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků, jakož i s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí, čímž tak mělo opětovně dojít k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud zamítl žalobu pro nedůvodnost.

K věci žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žalobních námitek, a že s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na obsah předloženého správního spisu, a to zejména na vlastní žádost žalobce, jeho výpověď, shromážděné informace o zemi původu, jakož i na žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že trvá na správnosti tohoto rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalobce měl možnost v rámci pohovoru, který s ním byl veden, uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Žalobce v těchto odpovědích nebyl nijak omezován. S protokolem byl seznámen, nedoplňoval jej, nežádal provedení změn. Žalovaný dále poukázal na to, že za účelem vydání rozhodnutí shromáždil rozsáhlé podklady, na jejichž základě byla žádost žalobce posouzena. Dle žalovaného je z napadeného rozhodnutí patrné, jaké podklady vzal za základ svého rozhodnutí, jakož i to, jaké závěry z těchto podkladů vyvodil. Z tohoto důvodu se proto žalovaný domnívá, že rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a že jeho postup není zatížen vadou řízení, protože žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

Žalovaný dále zmínil, že tvrzeným důvodem podané žádosti je legalizace pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. Žalovaný v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, dle něhož institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky, a proto jej z tohoto důvodu nelze využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalovaný taktéž poznamenal, že žalobce se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomuto žalovaný dodal, že žalobce ovšem žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod

ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neuvedl. Jestliže jedním z důvodů k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha se vyhnout nástupu do armády, žalovaný konstatoval, že ani tato skutečnost nemůže být sama o sobě důvodem k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný uzavřel, že se nedomnívá, že by v rámci správního řízení porušil zmíněná ustanovení zákona o azylu či správního řádu, a že by tedy napadené rozhodnutí bylo nezákonné, pročež navrhl, aby žaloba byla zamítnuta pro její nedůvodnost.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že i nadále je toho názoru, že jsou u něho splněny podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce poukázal na to, že má obavu z návratu na Ukrajinu, a to z důvodu, že by musel nastoupit vojenskou službu, když v případě odmítnutí by mu hrozilo vězení. Dále dodal, že na Ukrajině probíhá rozsáhlý ozbrojený konflikt, přičemž žalovanému vytýká, že právě tuto skutečnost nedostatečně nezohlednil, jakož i to, že v případě návratu na Ukrajinu by mohl být ohrožen na životě. Žalobce v tomto ohledu poukázal na ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, tj. na doplňkovou ochranu. Žalobce taktéž nesouhlasí s žalovaným, že by mělo platit, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností. Dle žalobce uvedené pravidlo platí v případě mezinárodních konfliktů, a proto jej nelze automaticky přejímat na konflikt, který probíhá na Ukrajině, pro nějž se vžilo označení „hybridní“ válka. Žalobce uzavřel, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu, měl rozhodnout tak, že se mu přiznává doplňková ochrana dle ustanovení § 14 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z žalobních námitek je patrné, že žalobce namítá pouze procesní pochybení žalovaného. Předně brojí proti tomu, že žalovaný neuvedl v dostatečné míře důvody svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s jeho návrhy a námitkami a zároveň i s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Dle žalobce tímto žalovaný v obou případech porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá, že: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“

Na tomto místě je potřebné poukázat na ustálenou judikaturu správních soudů vztahující se k uplatněným žalobním námitkám, neboť již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993, č.j. 6 A 48/92 – 23, uveřejněném v časopise Správní právo pod č. 27 vyslovil, že „*z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.*“ Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 4 Azs 55/2003-51, č.695/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, taktéž plyne, že: „*Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovedl své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].*“

Ve vztahu k těmto uplatněným žalobním námitkám, tj. že žalovaný neuvedl důvody svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož ani úvahy, kterými se řídil, soud uvádí, že tyto námitky shledal zcela nedůvodnými.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle soudu jednoznačně vyplývají důvody i úvahy, na jejichž podkladě žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle zákona o azylu. Soud při učinění tohoto závěru vyšel ze skutečnosti, že z obsahu odůvodnění rozhodnutí je v dostatečné míře patrné, že se žalovaný opravdu vypořádal, a to zvláště, s každým zákonným důvodem pro udělení azylu. Žalovaný totiž u každého jednotlivého důvodu vždy hodnotil shromážděné podklady a v návaznosti na tyto podklady pak uvážil, zda ve vztahu ke každému z těchto důvodů jsou u žalobce splněny zákonné podmínky pro udělení azylu, přičemž na základě těchto úvah pak dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný důvod pro udělení azylu.

Nadto soud poznamenává, že zásadním důvodem, jenž vedl žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla jeho snaha se vyhnout možnému výkonu vojenské služby v ukrajinské armádě, a to s ohledem na tehdy intenzivně probíhající ozbrojený konflikt na východě Ukrajiny. Ve vztahu k tomuto azylovému důvodu soud poukazuje na str. 5 rozhodnutí, kde se žalovaný s tímto uplatněným důvodem zevrubně vypořádal, když mj. uvedl, že možnost povolání k výkonu vojenské služby není důvodem pro udělení azylu. Soud rovněž odkazuje na str. 8 rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu. Tato skutečnost měla pak nutně za následek, že u žalobce nebyl dán ani důvod pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se

taktéž vypořádal s námitkou žalobce, že na Ukrajině je válka a nesrozumitelná situace, jakož i s tím, že dalším důvodem pro podání žádosti byla jeho snaha žalobce legalizovat si pobyt na území České republiky, neboť zde žije jeho rodina. Těmito důvody se žalovaný zabýval na str. 6 svého rozhodnutí, když jednak podrobně rozvedl, že přání žalobce zůstat na území České republiky není relevantním azylovým důvodem, a jednak uvedl, že ozbrojený konflikt probíhá pouze ve dvou oblastech Ukrajiny z hlediska jejího správního členění, tj. v Luhanské a Doněcké oblasti, přičemž žalobce ovšem pochází ze západní části Ukrajiny, a to z Ivanofrankovské oblasti.

Pokud se týká dílčí námitky žalobce, že žalovaný neuvedl podklady pro své rozhodnutí, soud konstatuje, že ani tato námitka není důvodná. Soud především odkazuje na str. 4 odůvodnění, kde žalovaný popsal jednotlivé dokumenty, z nichž vycházel při rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalovaný na str. 4 odůvodnění rovněž zdůraznil, že sice přijal žalobcem předložené doklady, avšak stalo se tak zejména z důvodu potvrzení jeho totožnosti a státní příslušnosti, a nikoliv ovšem z důvodu, aby žalovaný tyto doklady následně využil v rámci meritorní posuzování žádosti. Na tuto skutečnost žalovaný žalobce výslovně upozornil. Soud rovněž odkazuje na str. 7 odůvodnění, kde žalovaný opětovně přehledně uvedl, z jakých podkladů vycházel při posuzování, zda jsou u žalobce splněny zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

Ve světle předestřených skutečností lze uzavřít, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí popsal veškeré podklady, z nichž vycházel při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, v dostatečné míře uvedl, jaké důvody jej vedly k tomu, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle zákona o azylu, jakož i objasnil, jakými úvahami se při věcném posuzování žádosti žalobce řídil. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby ze strany žalovaného došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů toliko tehdy, pokud by neobsahovalo žádný odkaz na tyto podklady. Tato situace však v tomto případě nenastala.

V návaznosti na právě uvedené soud dodává, že taktéž nezjistil, že by žalovaný v rámci správního řízení porušil ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, a že by tedy dle žalobce pečlivě nepřihlédl ke všemu, co v tomto řízení vyšlo najevo. Soud ve vztahu k takto formulované námitce uvádí, že z obsahu předloženého správního spisu není jakkoliv zjevné, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo nějaká okolnost, vyjma těch, které vzal žalovaný za podklad pro své rozhodnutí, k níž by žalovaný nepřihlédl. Žalovaný v odůvodnění shrnul, že v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uplatil tři důvody pro její podání (snaha vyhnout se vojenské službě, legalizace pobytu na území České republiky a situace na Ukrajině), přičemž, jak již bylo shora uvedeno, žalovaný se s těmito důvody vypořádal, když ani jeden z nich neshledal relevantním z hlediska udělení azylu, potažmo doplňkové ochrany. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že by žalovaný pečlivě nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Tato skutečnost má pak nutně za následek, že je vyloučeno, aby žalovaný porušil ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu.

Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s jeho návrhy a námitkami a zároveň i s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud k této žalobní námitce uvádí, že nezjistil, že by se žalovaný nevypořádal s jeho návrhy a námitkami, a to z důvodu, že z obsahu správního spisu není patrné, že by

žalobce učinil jakýkoliv návrh nebo námitku, s kterými by se měl žalovaný vypořádat. Z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 4.6.2015 vyplývá, že žalovaný žalobce, když se k němu dostavil na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyzval, zda se chce seznámit s těmito podklady, zda chce navrhnout doplnění těchto podkladů, nebo zda chce ještě uvést nějaké skutečnosti či nové informace. Žalobce na tyto všechny reagoval v tom směru, že žalovanému sdělil, že se nechce seznámit s podklady, že nechce navrhnout doplnění podkladů, a že nemá nic k doplnění.

Vzhledem k této skutečnosti, když navíc soud z obsahu správního spisu nezjistil, že by žalobce předtím v průběhu správního řízení vznesl nějaké jiné návrhy, resp. námitky, tak nelze než konstatovat, že je vyloučeno, aby žalovaný porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce totiž žádné jiné konkrétní návrhy, resp. námitkami, s kterými by se měl žalovaný vypořádat, nevznesl. Žalobní námitka je tak nedůvodná. Obdobný závěr taktéž platí i pro námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Jestliže soud výše konstatoval, že žalobce v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu zůstal nečinný a s podklady se seznámit nechtěl, jakož se k nim ani nijak nevyjádřil, nemůže za takové situace žalobce brojít proti žalovanému, že se nevypořádal s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí, když žalobce žádné takové vyjádření neučinil. Z této skutečnosti proto plyne jediný možný logický závěr, že, když se žalobce nikterak nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, je pak z podstaty věci vyloučeno, aby žalovaný posléze mohl zaujmout stanovisko k vyjádření žalobce, které ve skutečnosti nebylo vůbec učiněno.

V tomto směru soud doplňuje, že je sice pravdou, že žalobce v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí do protokolu uvedl, že jeho manželka a děti žijí v České republice, resp. že na Ukrajině je nepořádek, nicméně tato skutečnost nemůže na právě uvedeném závěru ničeho změnit. Je tomu z důvodu, že tyto dvě poznámky, které žalobce při seznámení se s podklady učinil, lze nesporně podřadit pod výše zmíněné důvody, jež vedly žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito důvody byla jednak snaha žalobce legalizovat si pobyt na území České republiky, neboť zde žije jeho rodina, a jednak skutečnost, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt, přičemž s oběma uplatněnými důvody se žalovaný vypořádal. Žalobní námitka tak není důvodná. Obdobný závěr učinil soud i ve vztahu k žalobní námitce, že žalovaný porušil ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu. Soud nezjistil, když tato skutečnost není z předloženého správního spisu jakkoliv patrná, že by žalovaný v průběhu správního řízení podle možnosti nevyšel žalobci vstříc.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že by žalovaný svým postupem v rámci správního řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jakkoliv porušil ustanovení § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, resp. § 68 odst. 3, správního řádu. Soud nedospěl k závěru, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a nezákonné, a že by žalovaný neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých procesních právech. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I) zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II) nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl

ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Soud výrokem ad III) dle ustanovení § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s. přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu ve výši 7.977,50 Kč, která se skládá z částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7 ve spojení s ustanovením § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b), sepis vyjádření - § 11 odst. 1 písm. d); dále z částky 600,- Kč za dva režijní paušály po 300,- Kč dle ustanovení § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu; dále z částky 777,50 Kč za náhradu cestovného za použití motorového vozidla dne 9.10.2015 na trase Chomutov – Ústí nad Labem a zpět z důvodu nahlížení spisu v souvislosti s přípravou zastoupení (cesta tam a zpět 132 km x 3,70 Kč, průměrná cena benzínu – 35,90 Kč, průměrná spotřeba vozidla 6,1 l/100 km); a z částky 400,- Kč za náhradu za promeškaný čas (4 půlhodiny x 100,- Kč za každou i jen započatou půlhodinu) - § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty. Odměna bude ustanovenému zástupci žalobce proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě.

K návrhu ustanoveného zástupce žalobce, jenž rovněž požadoval přiznání náhrady nákladů ve vztahu k nahlížení do spisu, které se uskutečnilo dne 9.10.2015, soud uvádí, že nahlížení do spisu nevyhodnotil jako samostatný úkon právní služby, za nějž by ustanovenému zástupci žalobce náležela odměna. Je tomu z toho důvodu, že soud nahlížení do spisu posoudil toliko jako dílčí úkon právní služby, který je součástí přípravy zastoupení, tj. úkonu právní služby, za nějž je žalobci přiznávána odměna. Za takové situace je proto nepřípustné, aby soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu i za nahlížení do spisu, když se nejedná o zvláštní úkon právní služby.

Pro úplnost soud směrem k žalobci dodává, že při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí nevzal v potaz žalobní námitky, které byly žalobcem prostřednictvím jeho ustanoveného zástupce uvedeny v replice k vyjádření žalovaného ze dne 14.10.2015, jež byla soudem prostřednictvím systému datových zpráv doručena téhož dne. Soud postupoval tímto způsobem z důvodu, že v replice uplatněné žalobní námitky vyhodnotil jako opožděně podané. Tyto námitky totiž jednoznačně směřovaly do merita věci, neboť se jednalo o námitky hmotně-právní povahy, když žalobce namítal, že jsou u něho splněny podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, popř. pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z této skutečnosti pak nesporně vyplývá, že se nejednalo o pouhé doplnění či upřesnění již uplatněných žalobních námitek, jež jsou svojí povahou procesního charakteru, nýbrž o uplatnění nových žalobních námitek, který brojily proti věci samé.

Dle ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. platí, že žalobce může rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. V ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. je stanoveno, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Tímto zvláštním zákonem je v tomto případě zákon o azylu, který v ustanovení

§ 32 odst. 1 normuje, že žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Z protokolu o předání rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalobce předmětné rozhodnutí osobně převzal dne 15.7.2015. Od následujícího dne, tj. od 16.7.2015, počala žalobci běžet lhůta 15 dnů k podání žaloby, popř. k rozšíření žaloby o další žalobní body. Tato lhůta skončila ve čtvrtek dne 30.7.2015. Po uplynutí této lhůty již nelze žalobu rozšířit o další žalobní body. Z tohoto důvodu proto soud nepřihlížel a nepřezkoumával žalobou napadené rozhodnutí z hlediska žalobních námitek uvedených v replice, neboť tato byla soudu prostřednictvím systému datových doručena dne až dne 14.10.2015, tj. více než dva měsíce po uplynutí lhůty pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Tento závěr není způsobila změnit ani skutečnost, že soud usnesením ze dne 5.8.2015, č.j. 75Az 5/2015-20, ustanovil žalobci k jeho žádosti zástupce z řad advokátů. Je tomu proto, což je pro danou věc podstatné, že soud tímto usnesením žalobci ustanovil toliko zástupce. Soud předmětným usnesením totiž ustanoveného zástupce nevyzval k odstranění vad žaloby, neboť s ohledem na skutečnost, že žaloba obsahovala žalobní námítky (body), které soud vyhodnotil natolik dostatečné, aby je mohl přezkoumat ve správním soudnictví, proto z tohoto důvodu nebylo zapotřebí vyzývat ustanoveného zástupce žalobce k odstranění vad žaloby, tj. např. k doplnění žaloby o žalobní body. Vzhledem k této skutečnosti mohl ustanovený zástupce žalobce v dotyčné replice pouze upřesnit či doplnit již uplatněné žalobní námítky. Nebyl však nijak oprávněn rozšířit žalobu o další žalobní body. Jestliže tak přesto učinil, soud byl v návaznosti na právě uvedené skutečnosti povinen takto uplatněné žalobní body vyhodnotit jako opožděně podané a z tohoto důvodu k nim nesměl jakkoliv přihlížet a tedy je ani přezkoumávat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. prosince 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová